

ze dne 29. května 1933 čís. 85 sb. z. a n., jsou to předpisy velícího rázu vydané k ochraně tuzemských dlužníků proti každému věřiteli (§ 4 vl. nař.), tedy i proti věřiteli cizozemskému. Má-li býti proti tuzemskému dlužníku v tuzemsku vykonán rozsudek cizozemského soudu, musí soud exekuci povolující s hlediska § 81 čís. 2 a 4 ex. ř. přihlížeti k tomu, není-li rozsudkový výrok ve příčině úrokové sazby a příslušných vedlejších poplatků v rozporu s těmito kogentními předpisy tuzemského práva se zřetelem k ustanovení § 16 a § 18 cit. zák., protože podle těchto ustanovení týká se úprava úrokových sazeb i zápůjček smluvených předem, kdy úprava nabyla platnosti, a požadování jakož i poskytnutí úroků, jež s případnými vedlejšími plněními činí více než jaká je podle oněch předpisů nejvyšší přípustná sazba, je pod trestní sankcí zakázáno. Exekučnímu návrhu nemůže býti vyhověno, pokud již ze spisů, podle nichž soud první stolice o návrhu rozhoduje, lze seznati, že se nárok, uplatňovaný exekucí, těmito předpisy příčí. V tom směru nelze tedy s rekursním soudem plně souhlasiti. Než v souzeném případě nelze rozhodnouti otázku, smí-li vymáhající věřitel právem požadovati také v exekuci v celé výši úroky a správní příspěvek, jak mu byly v exekučním titulu přisouzeny, čili nic, jenom na základě spisů, jež měl po ruce soud první stolice při povolení exekuce, protože rozhodnutí o této otázce závisí se zřetelem k ustanovením obou shora citovaných předpisů, jmenovitě se zřetelem k podmínkám stanoveným v tab. 5 pod A/a), dále k výjimkám obsaženým v § 11 f) vládního nařízení č. 85/33 sb. z. a n. na skutkových okolnostech, které ze spisů nevyplývají a které na svou obranu musí dlužník uplatniti odpořem, aby o nich mohlo býti pojednáno a po případě i průvodní řízení zavedeno.

Čís. 13992.

Podle § 350 ex. ř. může i věřitel, jemuž přísluší vykonatelná pohledávka, již na základě exekučního titulu — byť i v něm není vysloveno zatížení nemovitostí povinného — na nemovitosti povinného, na nichž jeho vlastnické právo není ještě vloženo nebo poznamenáno, vésti exekuci knihovními zápisy a tedy i vnuceným zřízením práva zástavního a za tím účelem, prokázav nabytí práva vlastnického povinným způsobem vyhovujícím § 87 knih. zák., domáhati se především knihovního vkladu tohoto práva ve prospěch povinného a na základě tohoto pak zápisu zástavního práva pro svou vykonatelnou pohledávku.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1934, R I 1392/34.)

Vymáhající strana žádala, odvolávajíc se na ustanovení § 350 třetí odstavec ex. ř. a předkládajíc exekuční tituly a vidimovanou trhovou smlouvu, o povolení exekuce 1. vnuceným vkladem práva vlastnického pro dlužníky a 2. vnuceným zřízením práva zástavního na nemovitostech, na nichž mělo býti podle návrhu nuceně vloženo pro dlužníky právo vlastnické. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní

s o u d exekuční návrh zamítl. D ů v o d y: Exekuci lze povolit jen na základě některého z exekučních titulů (§ 7 ex. ř.), a to jen proti tomu, proti komu zní exekuční titul (§ 9 ex. ř.). Exekuční tituly, které vymáhající strana předložila a na které se odvolává rozsudek krajského soudu civilního v Praze ze dne 31. ledna 1934, zní jen na zaplacení 7689 Kč s přísl. a usnesení okresního soudu v Kouřimí zní rovněž jen na zaplacení částky 178 Kč (26 Kč). Vidimovaný opis tržní smlouvy není vůbec exekučním titulem. Pokud tedy byly exekuční tituly předloženy, znějí jen na zaplacení. Podle § 350 třetí odstavec ex. ř., na který se vymáhající strana odvolává, může, mají-li se podle exekučního titulu státi zápisy na nemovitostech dlužníkůvých, u kterých dlužník ještě není za vlastníka vložen nebo zaznamenán, vymáhající věřitel, prokáže-li, že dlužník toho práva vlastnického nabyt, současně s exekucí žádati za knihovní zápis vlastnictví. Aby tedy bylo lze dovolávat se ustanovení § 350 třetí odstavec ex. ř., musí především exekuční titul znít na zápis na nemovitostech, má-li se státi podle exekučního titulu zápis. V souzeném případě však exekuční titul zní jen na zaplacení. Již z toho důvodu nelze použítí ustanovení § 350 třetí odstavec ex. ř. Avšak, i kdyby exekuční titul zněl na zápis na nemovitosti, a i když vymáhající věřitel prokáže, že dlužník vlastnictví nabyt, nelze žádati o exekuci nuceným vkladem práva vlastnického, nýbrž současně s dotýčnou exekucí o pouhý, nikoliv tedy o exekuční, zápis knihovní. Pro exekuční vklad práva vlastnického vymáhající strana nemá exekučního titulu, nemůže se dovolávat ustanovení § 350 třetí odstavec ex. ř., a bylo proto ohledně žádané exekuce nuceným vkladem práva vlastnického návrh zamítnouti. Exekuční tituly, které vymáhající strana předložila, zní jen proti manželům S-ovým (dlužníkům). Ježto vymáhající strana ani netvrdila, tím méně způsobem předepsaným v § 9 ex. ř. prokázala, že závazek přešel na knihovní vlastníky nemovitostí, na kterých má býti vloženo exekuční právo zástavní, bylo zamítnouti i návrh vymáhající strany na povolení exekuce v nuceným zřízením práva zástavního.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu. .

D ů v o d y:

Nelze sice přisvědčiti právnímu názoru rekursního soudu, že by se vymáhající věřitel mohl podle § 350 třetí odstavec ex. ř. domáhati vkladu práva vlastnického pro povinnou stranu jen tehdy, kdyby zatížení dotčených nemovitostí povinné strany byly již vysloveno v exekučním titulu samém. Jak z motivů k § 350 ex. ř. vyplývá, jsou ustanovení tohoto paragrafu jen důsledkem zásady § 22 kn. zák. a sledují účel, aby jimi právní ochrana bez újmy povinného byla sesílena, exekuce urychlena a její útraty byly sníženy. Vzhledem k tomuto účelu jest slova třetího odstavce § 350 ex. ř. »podle exekučního titulu« vykládati tak, že i věřitel, jemuž přísluší vykonatelná peněžní pohledávka, již na základě exekučního titulu — byť i v něm není vysloveno zatížení nemovitostí povinného — jest oprávněn, aby i na nemovitosti povinného, na nichž jeho vlast-

nické právo není ještě vloženo nebo poznamenáno, vedl exekuci knihovními zápisy a tedy i vnučeným zřízením práva zástavního a aby se za tím účelem, prokázav nabytí práva vlastnického povinným, domáhal především knihovního vkladu tohoto práva ve prospěch povinného a na základě tohoto pak zápisu zástavního práva pro svou vykonatelnou pohledávku. K tomu ovšem bylo zapotřebí, by vymáhající věřitel prokázal nabytí vlastnického práva povinné strany způsobem vyhovujícím § 87 kn. zák., tedy v souzeném případě předložením tržové smlouvy ze dne 4. ledna 1929 v prvopisu. To vymáhající věřitel neučinil, předloživ jen vidimát této smlouvy, a byla proto jeho žádost za vklad vlastnického práva manželů S-ových na nemovitostech a důsledkem toho ovšem i jeho žádost za vnučené zřízení práva zástavního k vydobytí jeho vykonatelné pohledávky právem zamítnuta.

Čís. 13993.

Byla-li podle § 111 j. n. pravoplatně přenesena zcela příslušnost na jiný opatrovnický soud, nemůže býti agenda opět přenesena na dřívější opatrovnický soud jen z toho důvodu, že není již účelné, aby opatrovnictví bylo nadále vedeno u onoho jiného opatrovnického soudu.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1934, R I 1430/34.)

Návrhu manželského otce, by opatrovnictví bylo přeneseno na okresní soud v Opavě, opatrovnický soud (okresní soud v Karlových Varech) vyhověl. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud návrh zamítl.

Důvody:

Podle návrhu manželské matky učiněného jednak u tehdejšího opatrovnického soudu v Opavě, jednak u nynějšího opatrovnického soudu v Karlových Varech, byla usnesením okresního soudu v Opavě ze dne 21. května 1931 přenesena celá opatrovnická agenda s okresního soudu v Opavě na okresní soud v Karlových Varech, neboli, jak pravý § 111 první odstavec j. n. v doslovu čís. nař. čís. 118/1914 ř. z., byla přenesena »příslušnost zcela«. Toto usnesení bylo doručeno právním zástupcům matky i otce a stalo se pravoplatným. Tím pominula opatrovnická příslušnost okresního soudu v Opavě naprosto a nemůže býti agenda ta na něj znovu s okresního soudu v Karlových Varech zpět přenesena jen z důvodu, že podle názoru nižších soudů není již účelné, by bylo opatrovnictví dále vedeno u okresního soudu v Karlových Varech, ana manželská matka po opětném sňatku bydlí nyní s nezletilým opatrovancem trvale v Praze. Zpětné přenesení agendy té na okresní soud v Opavě nebo na jiný soud mohlo se státi opět jen za podmínek § 111 j. n., t. j. kdyby po stránce věcné to bylo v zájmu opatrovancově, a ze-